

EEN NARE TIJD

De huidige toestand in de wereld en binnen ons eigen land maakt velen van ons onrustig. Al maanden horen wij vreselijke verhalen over de oorlog in Oekraïne. En dichterbij huis lijkt er een stapeling van crises plaats te vinden. Boze boeren protesteren tegen de stikstofplannen van de regering. De economie zit in een dip. Onze boodschappen worden duurder en de maandelijkse energierekening is meerdere keren over de kop gegaan. Naast economische malheur horen wij over ecologische- en klimaatzorgen. Zal er voor de nieuwe generaties een schone en leefbare wereld zijn? En terwijl de problemen groeien en groeien lijkt de politiek machteloos in het vinden van een oplossing. De slachtoffers van de toeslagenaffaire zijn nog lang niet allen gecompenseerd en het lijkt alsof veel beleid vastloopt in een moeras van bureaucratie en stroperigheid. En het gevolg is een toenemende onrust.

Wantrouwen

Vanouds is er in ons land een groot vertrouwen in de overheid. Maar de laatste jaren lijkt dat weg te smelten als sneeuw voor de zon. Het politieke landschap is versplinterd. In onze Tweede Kamer zijn inmiddels 20 politieke partijen vertegenwoordigd. De vleugelpartijen worden steeds harder en radicaler in hun taalgebruik. Zij kunnen alles roepen omdat zij toch geen beleid hoeven te maken. Maar de partijen in het brede midden voelen de hete adem van de populistten in de nek. Dat helpt niet bij het formuleren van een consistent beleid. Alles bijeen daalt het vertrouwen in de politiek en niets wijst erop dat die dalende lijn spoedig valt om te buigen.

Naar een ander land?

Ik spreek met veel mensen over de situatie in ons goede vaderland. En als ik dan vraag waar het leven beter is, blijven de meesten een antwoord schuldig. Maar weinigen kunnen een land noemen waar zij naar toe willen verhuizen. Ik zeg dat niet om de grote problemen van dit moment te bagatelliseren. Maar wel om de zorgen van ons land in een bepaald perspectief te plaatsen en enige relativering aan te brengen. Laten wij ook onze zegeningen blijven zien.

Media

Dat brengt mij ook bij de rol van onze media. Terecht focussen onze media op zaken die in onze samenleving mis gaan. Dat is juist ook de belangrijke rol van onze media. Maar het is goed om te beseffen dat het beeld van de werkelijkheid daardoor te donker en te somber wordt. Het goede nieuws wordt onder het slechte nieuws bedolven. Paus Franciscus heb ik leren kennen als een wijs mens. Enkele jaren geleden citeerde hij een spreekwoord dat ik direct in het geheugen heb opgeslagen: *één vallende boom maakt meer lawaai dan een heel bos dat in stilte groeit*. Ik citeer dat spreekwoord regelmatig. Niet alleen om mijzelf te behouden voor te grote somberheid. Maar ook om mensen uit te nodigen om te beseffen dat de werkelijkheid van de media niet de hele werkelijkheid is. Juist het vele goede

dat er tussen mensen en in de samenleving wordt gerealiseerd, krijgt geen aandacht en lijkt vergeten te worden.

Samenwerken

Het vele slechte nieuws kan ook christenen apathisch of cynische maken. Mensen richten zich dan op hun eigen kleine wereldje en hun eigen belangen. Dat lijkt mij voor een volgeling van Christus geen juiste houding. De grote problemen van vandaag zijn juist uitdagingen. Elkaar beschieten vanuit loopgraven is dan weinig vruchtbaar. Juist vrienden van Jezus zijn geroepen om hun eigenbelang te overstijgen en zich te blijven inzetten voor het algemeen belang. Juist in onze dagen is behoefte aan een solidair christelijk humanisme. De God die zich in Christus aan ons openbaart, wil ons doen delen in zijn Geest. En juist Gods Geest hebben wij ontzettend hard nodig in deze tijd vol onrust.

Mgr. dr. Gerard de Korte